

РЕШЕНИЕ

№ 139

гр. В**, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОС в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АН* М. П*

при участието на секретаря В* В. У*
като разглежда докладваното от АН* М. П* Гражданско дело №
20221300100032 по описа за 2022 година

Постъпила е искова молба от „Ю* Б*“ АД, ЕИК000694749, представлявано от М*В*-прокурист и П* Н*Д*- изпълнителен директор, представлявано от Адвокатско дружество" Ч*, П* и И*", БУЛСТАТ * чрез адвокат Х* И* САК, със съдебен адрес: гр.С*, ул. "Т* у*" №* ет.*срещу „ЕТ В*-М*-В* И.А“, ЕИК* със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8, представлявано от В* Т*И.а в качеството ѝ на едноличен търговец; и Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8; и Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* №* с правно основание: чл. 422 от ГПК във връзка с чл.415 ГПК. във връзка с чл.430 ТЗ и 79 и чл. 86 от ЗЗД и цена на иска - главница: 163 930,12 лв. (сто шестдесет и три хиляди деветстотин и тридесет лева и дванадесет стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021 г.; договорна лихва за редовен кредит: 22033,13 лв. /двадесет и две хиляди тридесет и три лева и тринадесет стотинки/ за период от 22.01.2019г. - 15.12.2020г.; мораторна лихва: 1674,14 лв. /хиляда шестстотин седемдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г.-12.03.2020г.; мораторна лихва: 5294,14 лв. /пет хиляди двеста деветдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 14.05.2020г. — 25.01.2021 г.; такси: 1712,22 лв. /хиляда седемстотин и дванадесет лева и двадесет и две стотинки/ за период от 11.02.2019г. -25.01.2021г.; застраховки: 233,88 лв. /двеста тридесет и три лева и осемдесет и осем стотинки/ за период от 25.09.2021г. до 25.01.2021 г.;

Поддържа се в исковата молба, че На 02.10.2007г. е сключен ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВБ8899 от 02.10.2007г. между „Б* П* Б*“ АД от една страна и ЕТ „В*-М*- В* И.А“, ЕИК *** от друга, по силата на който Банката е предоставила на кредитополучателя сума в размер на BGN 200 000,00 (двеста хиляди лева).

С решение от 01.11.2007г., СГС вписва промяна на наименованието на дружеството от „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА“ АД на „Ю* И Е*Д* Б*“ АД.

На 11.01.2013г. в Търговски регистър е вписана промяна в наименованието на дружеството от „Ю* И ЕФ Д* Б*“ АД на „Ю* Б*“ АД.

Кредитът е под формата на кредитна линия, като крайният срок за ползване и погасяване на кредита е 240 /двеста и четиридесет/ месеца, считано от датата на откриване на заемната сметка. Съгласно чл. 1, ал. 3 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ

ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВЪ8899 от 02.10.2007г., и ПРИЛОЖЕНИЕ от 05.10.2007г., неразделна част от договора, заемната сметка е открита на датата на подписване на приложението, а именно 05.10.2007г.

Кредитът съгласно чл. 2, ал. 1 от договора се усвоява по разплащателната сметка разкрита в Банката на името ЕТ „В*-М*В* И.А“, ЕИК *** по банковата сметка на КРЕДИТОПОЛУЧАТЕЛЯ „Ю* Б*“ АД превежда договорените суми. С предоставяне на заемната сума по сметката на кредитополучателя банката била изпълнила изцяло задължението си по сключения договор за кредит.

Към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВЪ8899 от 02.10.2007г. били сключени съответно АНЕКС №1 от 27.04.2009г., АНЕКС № 2 от 26.03.2010г., АНЕКС № 3 от 28.04.2011г., АНЕКС № 4 от 14.05.2012г., АНЕКС № 5 от 17.06.2013г., АНЕКС № 6 от 13.06.2014г. и АНЕКС № 7 от 23.02.2018г., представляващи неразделна част към договора.

Съгласно чл. 8а от АНЕКС № 3 към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВЪ8899 от 02.10.2007г., Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К** Ф* № * и Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В* ОБЛ. В*, УЛ. П* № *****, били се задължили да отговарят солидарно с кредитополучателя ЕТ „В*-М*-В* И.А“, ЕИК *, за задълженията му относно погасяване на кредита.

Съгласно чл. 3 от Анекс № 1 от 27.04.2009г., чл. 2 от Анекс № 2 от 26.03.2010г., чл. 3 от Анекс № 3 от 28.04.2011г., чл. 3.3. от Анекс № 4 от 14.05.2012г. и чл. 1, ал. 2 от Анекс № 7 от 23.02.2018г., кредитополучателят дава своето безусловно съгласие, оправомощава и упълномощава банката служебно да преоформи съществуващите, но неплатени към момента на сключване на анексите просрочил, чрез натрупването им към редовната главница по кредита. След така извършеното преоформяне общият отпуснат кредит е в размер на: 219 674 лв. /двеста и деветнадесет хиляди шестстотин седемдесет и четири лева/.

Задълженията по банковата сделка се погасяват съгласно чл. 2, ал. 4 от АНЕКС № 7 от 23.02.2018г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВЪ8899 от 02.10.2007г., а именно кредитополучателят погасява кредита на равни месечни анюитетни вноски.

По аргумент от чл. 2, ал. 1 от АНЕКС № 7 от 23.02.2018г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВЪ8899 от 02.10.2007г., кредитополучателят дължи на банката годишна лихва, изчислена при прилагане на променлив годишен лихвен процент, който се определя като референтен лихвен процент, намален с 6.50% /шест цяло и петдесет стотни процентни пункта/.

При просрочие на повече от 30 дни, на която и да е дължима погасителна вноска, лихвената надбавка се увеличава с 0,50% /нула цяло и петдесет стотни процентни пункта/, като увеличението е валидно за целия остатъчен срок на кредита, съгласно чл. 2, ал. 3 от АНЕКС № 7 от 23.02.2018г. към договора за банков кредит.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВЪ8899 от 02.10.2007г. кредитополучателя заплаща такса одобрение в размер на 1.5% /един процент и половина/ върху размера на кредита, но не по-малко от 200 лв /двеста лева/ или равностойността им във валутата, посочена в чл. 1 от договора.

В изпълнение на чл. 6 от ЗМДВИП, обявено с решение на Народно събрание от 13.03.2020г., обн. ДВ, бр. 28 от 24.03.2020г., изм. И доп. ДВ, бр. 34 от 09.04.2020г., доп. ДВ, бр. 38 от 24.04.2020г., изм. И доп. ДВ, бр. 44 от 13.05.2020г., през периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. по договор за кредит, следва да не се начисляват лихви за забава и неустойки.

В тази връзка ищцовата страна прави уточнение и подробна разбивка на дължимата мораторна лихва за периоди, както следва: Мораторна лихва, дължима за периода от 21.01.2019г. до 12.03.2020г., е в размер на: 1 674,14 лв. /хиляда шестстотин седемдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/;

Мораторна лихва, дължима за период от 14.05.2020г. до 25.01.2021г., е в размер на: 5 294,14 лв. /пет хиляди двеста деветдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/;

По силата на чл. 22, ал.1 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № BL8899 от 02.10.2007г., кредитополучателя се задължава, преди ползване на кредита да направи застраховка на ипотекираните имоти и/или заложените вещи, като застраховката следва да бъде прехвърлена в полза на банката и да бъде подновявана всяка година, до окончателното издължаване на кредита, като при погиването или повреждането на ипотекираните имоти и/или заложените вещи банката има право да се удовлетвори предпочитателно от застрахователната сума.

Кредитополучателят бил поел задължение да отговаря с цялото си имущество за неизпълнение на задълженията си по настоящия договор и за пълния размер на щетите, причинени на банката от неизпълнение на договора като в съгласие с чл. 24 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № BL8899 от 02.10.2007г., в това число и разходите по трансформацията на кредита в изцяло изискуем преди крайния му срок. Като в съгласие с чл. 9 от договора е поел задължение да поеме изцяло разностите, свързани с организиране и провеждане на принудителното изпълнение по сделката.

Длъжниците не били изпълнили договорните си задължения, произтичащи от чл. 2, ал. 4 от АНЕКС № 7 от 23.02.2018г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № BL8899 от 02.10.2007г. за заплащане на дължимите погасителни вноски по кредита. Съгласно чл. 25, подт. Г) и чл. 26, подт. В) от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № BL8899 от 02.10.2007г., при допуснато просрочие на погасителна вноска по кредита, а именно вноска с падеж 21.01.2019г., банката обявява цялото задължение за предсрочно изискуемо, без да се прекратява действието на договора.

Длъжниците били уведомени за настъпилата предсрочна изискуемост на вземането по банковата сделка с Покана-уведомление на ЧСИ С* Н* с рег. № 898, връчена на 15.12.2020г., с Покана-уведомление на ЧСИ С* Н* с рег. № 898, връчена на 15.12.2020г., с Покана-уведомление на ЧСИ С* Н** с рег. № 898, връчена на 25.11.2020г.

На 28.01.2021г. „Ю* Б**“ АД подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417, т. 2 от ГПК, допускане на незабавното ѝ изпълнение и издаване на изпълнителен лист, за което са заплатени съответно 3897,55 лв. (три хиляди осемстотин деветдесет и седем лева и петдесет и пет стотинки) - платена държавна такса, както и 4143,80 лв. (четири хиляди сто четиридесет и четири лева и осемдесет стотинки) - адвокатско възнаграждение, и по което е образувано ч.гр.д. № 146/2021 г., по описа на РАЙОНЕН СЪД В*. По подаденото заявление били издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, както и изпълнителен лист, по описа на РАЙОНЕН СЪД В* срещу Кредитополучателите.

Въз основа на издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 29.01.2021г. както и изпълнителен лист от 01.02.2021г., по описа на ВРС срещу длъжниците е образувано изпълнително дело номер 374 от 2021г., по описа на ЧСИ С* Н*.

В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК, ЕТ„В*-М*- В* И.А“, ЕИК *, Л*. ЦВ. Ц., ЕГН ***** и Л*. П. ИЛ., са възразили писмено срещу заповедта за изпълнение.

Поради неизплатеното от Кредитополучателите задължение произтичащо от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № В**от 02.10.2007г., в общ размер на 194 877,63 лв. /сто деветдесет и /, от който главница: 163 930,12 лв. (сто шестдесет и три хиляди деветстотин и тридесет лева и дванадесет стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021 г., договорна лихва за редовен кредит: 22033,13 лв. /двадесет и две хиляди тридесет и три лева и тринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. - 15.12.2020г., мораторна лихва: 1674,14 лв. /хиляда шестстотин седемдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. -12.03.2020г., мотаторна лихва в размер на : 5294,14 лв. /пет хиляди двеста деветдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 14.05.2020г. - 25.01.2021 г., такси в размер на 1712,22 лв. /хиляда седемстотин и дванадесет лева и двадесет и две стотинки/ за период от 11.02.2019г. - 25.01.2021 г., застраховки в размер на: 233,88 лв. /двеста тридесет и три лева и осемдесет и осем стотинки/ за период от 25.09.2019г. до 25.01.2021г., както и реализираните в хода на ч.гр.д. № 146/2021 г., по описа на РАЙОНЕН СЪД ВИДИН, съдебно-деловодни разноси в размер на както следва: 3897,55 лв. (три хиляди осемстотин деветдесет и

седем лева и петдесет и пет стотинки) - платена държавна такса, както и 4143,80 лв. (четири хиляди сто четиридесет и четири лева и осемдесет стотинки) - адвокатско възнаграждение по направеното, възражение срещу издадената заповед за изпълнение, на основание чл. 422 от ГПК, във връзка с чл. 430 ТЗ, чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, за „Ю* Б*“ АД се породил правен интерес от предявяване на настоящият иск.

Иска се съдът да постанови решение, с което да приеме за установено със сила на пресъдено нещо по отношение на „ЕТ В*-М*-В* И.А“, ЕИК * със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №*, представлявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8 и Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В** ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* №*, че същите имат задължение към доверителя ми „Ю* Б*“ АД, ЕИК: * произтичащо ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ №1015/18.08.2005г. присъдено със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 29.01.2021 г. както и изпълнителен лист от 01.02.2021г., по описа на РАЙОНЕН СЪД ВИДИН, в общ размер на 194 877,63 лв./сто деветдесет и /, от който главница: 163 930,12 лв. (сто шестдесет и три хиляди деветстотин и тридесет лева и дванадесет стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021г., договорна лихва за редовен кредит: 22033,13 лв. /двадесет и две хиляди тридесет и три лева и тринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. - 15.12.2020г., мораторна лихва: 1674,14 лв. /хиляда шестстотин седемдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. - 12.03.2020г., мотаторна лихва в размер на : 5294,14 лв. /пет хиляди двеста деветдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 14.05.2020г. - 25.01.2021 г., такси в размер на 1712,22 лв. /хиляда седемстотин и дванадесет лева и двадесет и две стотинки/ за период от 11.02.2019г. - 25.01.2021г., застраховки в размер на: 233,88 лв. /двеста тридесет и три лева и осемдесет и осем стотинки/ за период от 25.09.2019г. до 25.01.2021 г., както и реализираните в хода на ч.гр.д. № 146/2021 г., по описа на ВОС, съдебно- деловодни разноски в размер на както следва: 3897,55 лв. (три хиляди осемстотин деветдесет и седем лева и петдесет и пет стотинки) - платена държавна такса, както и 4143,80 лв. (четири хиляди сто четиридесет и четири лева и осемдесет стотинки) - адвокатско възнаграждение.

Претендират се и разноски по производството.

В срок ответниците са подали отговор, в който посочват, че предявените иски по чл.422 във връзка с чл.415 от ГПК, във връзка с чл.430 от ТЗ и чл.79 и чл.86 от ЗЗД, са допустими, но оспорват същите изцяло по основание и размер.

Прави се възражение на първо място че ищецът „Ю* Б*“ АД не е упражнил надлежно правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем.

Не се спори относно наличието на валидно облигационно отношение по силата на сключен между страните Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № № BL8899 от 02.10.2007г., съгласно който ищцовото дружество е предоставило на ответника ЕТ "В* - М* - В* И.А" кредит в размер на 200 000 лв.

С Анекс № 3 към цитирания договор, ответниците Л*. ЦВ. Ц. и Л*. П. ИЛ. се били задължили да отговарят солидарно с кредитополучателя ЕТ "В* - М* - В* И.А" за задълженията му относно погасяване на кредита.

Не се спори и относно това, че търговецът е усвоил изцяло сумата по кредита, като е извършвал плащания по него. Цитира се посоченото в ИМ, че „при допуснато просрочие на погасителна вноска по кредита, а именно вноска с падеж 21.01.2019г., банката обявява цялото задължение за предсрочно изискуемо, без да прекратява действието на договора“.

Твърди се в отговора, че обявяването на кредита за предсрочно изискуем обаче не е станало в законоустановената форма.

Банката била отправила формално съобщение за изискуемост на кредита до ответниците чрез документ, оформен като покана-уведомление по молба с вх.№ 15530/19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*. Но в тази покана-уведомление, за която ищецът твърди, че представлява изявление за обявяване на предсрочна изискуемост, се сочел единствено размерът на отпуснати кредити, без да се съдържат никакви данни относно размера на непогасените задължения, конкретизирани по отделни пера. Липсвало информация, която реално и обективно да отразява фактическото

състояние на задължението. Така направеното в поканата изявление не възпроизвеждало реално съществуващи записвания по счетоводната сметка, от които може да се проследи движението на средствата по нея и да се прецени дали е настъпило основаниято за обявяване на целия дълг за предсрочно изискуем, т.е. налице ли е неиздължаване и на кои конкретно месечни вноски от кредитополучателя, датите на техните падежи, както и действителния размер на вземането.

Съгласно съдебната практика - *Определение № 656/14.07.2016г. по т.д.№ 2609/2015г. на ВКС, I т.о.*, уведомлението за обявяване на предсрочната изискуемост следвало да е ясно и недвусмислено в същата степен, както и извлечението от сметка.

Налице била постоянна практика на ВКС, съгласно която извлечението от счетоводните книги, въз основа на което кредиторът-банка претендира вземане от длъжника, следва да съдържа достатъчно информация за това вземане - данни за длъжника и кредитора, за договора за банков кредит, пораждащ вземането /размера на разрешения и усвоен кредит, крайният срок за погасяване/, за дължимия размер на кредита - главница и лихви, респ. за непогасения остатък от него, за датата на настъпилата предсрочна изискуемост, за причината за предсрочната изискуемост, като в хипотезата на непогасени вноски следва да е посочено кои вноски и при какъв падеж не са погасени.

В този смисъл била и практиката на ВКС: *Определение № 461/28.06.2010г. по ч.т.д.№ 272/2010г.*, ТК, II т.о.; *Определение № 697/19.11.2009г. по ч.т.д.№ 618/2009г.* на ВКС, ТК, II т.о.; *Определение № 264/07.05.2009г. по ч.т.д.№ 210/2009г.* на ВКС, ТК, I т.о.; *Определение № 231/23.02.2010г. по ч.т.д.№ 115/2010г.* на ВКС, ТК, II т.о.; *Определение № 693/16.11.2009г. по ч.т.д.№ 731/2009г.* на ВКС, ТК, II т.о.; *Определение № 118/24.02.2009г. по ч.т.д.№ 25/2009г.* на ВКС, ТК, II т.о.; *Определение № 364/26.04.2011г. по ч.т.д.№ 117/2011г.* на ВКС, ТК, II т.о.; *Определение № 545/11.07.2011г. по ч.т.д.№ 373/2011г.* на ВКС, ТК, II т.о.

Ответниците излагат, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в *чл.20а, ал.2 от ЗЗД*, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем, но постигнатата в договора предварителна уговорка не поражда действие, ако банката изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника - кредитополучател. Това тълкуване се налагало с оглед задължителната съдебна практика по прилагането на закона, прогласена с *Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. на ВКС по тълк.д.№ 4/201 Зг., ОСГТК - е т. 18, както и Решение № 64 от 09.02.2015г. по гр.д.№ 5796/2014г., IVг. о. на ВКС; Решение № 175 от 25.02.2016г. на ВКС по т.д. № 2602/2014г., II т.о., ТК и мн.др., постановени по реда на чл. 290 и сл. ГПК.*

Излага се, че според разпоредбата на *чл.60, а.1.2 от Закона за кредитните институции*, когато кредитът или отделни вноски от него не бъдат издължени на договорените дати за плащане, както и в случаите, когато кредитът бъде обявен за предсрочно изискуем поради неплащане в срок на една или повече вноски, банката може да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на *чл.418 от ГПК* въз основа на извлечение от счетоводните си книги. Според посочената правна норма и възприетото становище в безпротиворечивата съдебната практика на ВКС относно съдържанието на извлечението от счетоводните книги, то следва да съдържа данни за личността на длъжника и кредитора, за договора за банков кредит относим към вземането, дължимия размер на кредита, а изводите на съда по *чл.418, ал.2 от ГПК* следва да са основани на съдържанието на документа, без да се налага тълкуването му, а когато вземането е основано на настъпила предсрочна изискуемост на договор за кредит, *заявителят следва да посочи не само размера на вземането, но и останалите обстоятелства, които го индивидуализират - размер на главницата, незаплатени вноски по кредита и кои, дължими такси, остатък от неиздължения кредит и към кой момент, кога и как е упражнено правото на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем - Определение № 239 от 26.03.201 г. на ВКС по ч.т.д.№ 201/201 Ог., II т.о. имн. др.*

Действително с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение кредиторът упражнява правото си да иска принудително изпълнение на непогасеното си вземане, но волеизявлението, че счита кредита за предсрочно изискуем, дори и да се съдържа в заявлението не означава, че е съобщено на длъжника, тъй като препис от него не му се връчва. Длъжникът узнава

за допуснатото незабавно изпълнение едва с връчването на заповедта за изпълнение, поради което задължението за остатъка от кредита, така както е заявено, не е изискуемо към момента на подаване на заявлението. Дори с депозирането на исковата молба този порок не е отстранен, тъй като съгласно *т. 18 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014г. на ВКС по тълк. дело № 4/201 Зг., ОСГТК*, предсрочната изискуемост в хипотезата на чл.422 от ГПК следва да е настъпила преди подаване на заявлението по чл.417, т.2 от ГПК. В този смисъл ищецът би могъл да заяви в условията на евентуалност осъдителен иск, като се позове на съобщаване на изискуемостта с исковата молба, но не го е сторил, като за него остава възможността да предяви вземането си отново в отделно исково производство.

Позовавайки се на *т. 18 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014г. на ВКС по тълк. дело № 4/201 Зг., ОСГТК и цитираната по-горе константна практика на ВКС досежно предоставяне на задължителна информация за вземането на кредитора при предсрочна изискуемост*, твърдят, че вземането по Заповед за изпълнение на парично задължение от 20.01.2021г., издадена по ч.гр.д. № 146/2021г. на ВРС не е изискуемо, тъй като ответниците по настоящото дело не са били редовно уведомени от заявителя „Ю* Б*“ АД за обявяването на кредита за предсрочно изискуем.

В представената от ищеца покана-уведомление по молба с вх.№ 15530/19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*, не са описани нито падежа и размера на вноските, които не са заплатени, нито възнаградителната лихва и заемните такси, които са предсрочно изискуеми, а вписаната в поканата сума не съответства на тази в заявлението и в извлечението от сметка.

Твърди се, че посочената от банката възнаградителна лихва е вследствие незаконното й едностранно завишаване от страна на кредитора и прилагането от същия на нищожни клаузи от договора за кредит. Такива нищожни клаузи се съдържат както в първоначалния договор, така и в анексите към него. Тези клаузи са нищожни, тъй като са неравноправни, не са уговорени индивидуално и в тях не е определена ясно методиката, която ищецът ползва за повишаване на възнаградителната лихва.

Съгласно дадените с *Тълкувателно решение № 4/18.06.2014г. на ВКС по тълк. дело № 4/201 Зг., ОСГТК* разрешения, извлечението от счетоводните книги на банката по чл.417, т.2 от ГПК установява вземането, но не представлява документ, удостоверяващ, че до длъжника е достигнало волеизявлението на банката да направи кредита предсрочно изискуем. Предпоставките и *очл.418 от ГПК* за постановяване на незабавно изпълнение са налице, ако банката изрично е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, респ. надлежно е уведомила длъжника за обявената предсрочна изискуемост, което изявление следва да е достигнало до длъжника - кредитополучател в предходен на подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение момент.

В случая е налице формална покана, която не удостоверява валидно уведомяване на длъжниците за настъпилата предсрочната изискуемост на кредита. Доколкото представлява изискуема предпоставка за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, изявлението за обявяване на предсрочна изискуемост следва да съдържа всички изискуеми реквизити на извлечението от счетоводните книги, като следва да е налице идентичност относно тези реквизити.

Затова считат, че претенцията се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. Същите съображения налагат извод, че не са изискуеми акцесорните вземания за обезщетение за неизпълнение на задължението за плащане на главницата в срок, вкл. и претенцията за присъждане на наказателна лихва.

II. Дължимите суми по сключения Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № BL8899 от 02.10.2007г., са изчислени неточно и въз основа на нищожни клаузи, съдържащи се както в първоначалния договор и в анексите към него, така и в Общите условия на банката.

Нищожността се основава на неравноправни клаузи, които не са уговорени индивидуално и в тях не е определена ясно методиката за изчисление.

Като се вземе предвид предметът на Договора за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № BL8899 от 02.10.2007г.; дължимата сума по него към датата на сключване на Анекс № 3 към него/ - която сума към 28.04.2011г. не надвишава посочената в чл.4, алЛ, пул от

ЗПК/в сила от 12.05.2010г./ и обстоятелството, че съдлъжниците - физическите лица нямат никакви професионални и функционални връзки с кредитополучателя, не участват в управлението на едноличния търговец и нямат мажоритарно участие във ЕТ "В* - М* - В* И.А ", е приложима защитата на ЗЗП.

В случая е приложима защитата, предвидена в ЗЗП. От персоналният обхват на тази защита се ползват потребителите, като легалната дефиниция на това понятие е дадена в §13, т.1 от ДР на закона. В §13а, т.9 от ДР на ЗЗП изрично е посочено, че със ЗЗП са въведени в националното ни законодателство разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Във връзка с преюдициални запитвания по приложението чл.2, б"б" от Директива 93/13 е формирана практика на Съда на Европейския съюз. Разпоредбата дефинира понятието "потребител" като всяко физическо лице, което в качеството си на страна по договорите, предмет на директивата, участва поради интереси, които са извън рамките на неговата търговска или професионална дейност. При транспониране на директивата в националното ни законодателство е дадено сходно определение на същото понятие в §13 от ДР на ЗЗП. Според него, потребител е всяко физическо лице, което придобива стоки и ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.

С Решение № 38, постановено по т.д.№ 2754/2015 г. на ВКС, ТК по чл. 290 и сл. ГПК, след обсъждане на решения на Съда на Европейския съюз по тълкуването и прилагането на отделни разпоредби на Директива 93/13 ЕИО на Съюза от 5.04.1993г., относно неравноправните клаузи в потребителските договори Решение по дело C-419/11 ПаХЕС във връзка с приложението на чл.15, §1 на Регламент 44/2001 на Съвета за компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, е даден следният отговор на правния въпрос: "Физическо лице - съдлъжник по договор за банков кредит и обезпечавач такъв, по който кредитополучателят е търговец, може да има качеството на потребител по ЗЗП и да се позовава на неравноправност на клаузи в договора за кредит, ако действа за цели извън рамките на неговата търговска или професионална дейност. Съдът извършва конкретна преценка съобразно обстоятелствата и доказателствата по делото с оглед установяване на качеството "потребител". Обезпечението на дълг на търговско дружество от физическо лице, вкл. когато последното е съдлъжник, не може да се приеме като дадено за цел извън и независимо от всяка търговска дейност и професия, ако това физическо лице има тесни професионални /функционални/ връзки с посоченото дружество, като например неговото управление или мажоритарно участие в същото."

В процесния случай съдлъжниците - физическите лица нямат никакви професионални и функционални връзки с кредитополучателя, не участват в управлението на едноличния търговец и нямат мажоритарно участие във ЕТ "В* - М* - В* И.А".

Предвид изложеното по-горе, ответниците Л*. ЦВ. Ц. и Л*. П. ИЛ. са физически лица, които при сключване на Анекс № 3 от 28.04.2011г. към договора за кредит, са потребители по смисъла на § 13, т.1 от ДР на ЗЗП и се ползват от защитата на ЗЗП.

Съгласно чл.143 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, като позволява на търговеца да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание /чл.143, т.10 от ЗЗП/

Съгласно чл.146, ал.1 от ЗЗП, включените в потребителските договори неравноправни клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Следователно за да бъде нищожна конкретната клауза е необходимо тя да е неравноправна и да не е уговорена индивидуално, т.е. да е изготвена предварително и потребителят да не е имал възможност да влияе върху съдържанието ѝ. В случая не са налице и изключенията от забраните по чл.143, т.10 от ЗЗП, предвидени в чл.144 от ЗЗП относно доставката на финансови услуги, каквато е и тази предоставена с процесния договор, предвид § 13, т. 12 от ДР на ЗЗП.

От обикновен прочит на Договора за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения" № BL8899 от 02.10.2007г. и анексите към него е видно, че болшинството от клаузите

са неравноправни по смисъла на чл.143, т.10 от ЗЗП и към тях не могат да се приложат изключенията на чл. 144 от ЗЗП.

Анекс № 3 към Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № BL8899 от 02.10.2007г., подписан на 28.04.2011г. не съдържа никаква информация досежно сумата, с която се задължават съдължниците.

В трайната практика на ВКС, обективирана в Решение № 180/08.02.2019г. по т.д.№ 70572018г. на ВКС, ТК, I т.о.; Решение № 188/15.12.2017г. по т.д.№ 261372016г. на ВКС, ТК, II т.о.; Решение М 111/03.11.2015г. по т.д.№ 154472014 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Решение № 63 от П.07.2015 г. по т.д.№ 67472014г. на ВКС, II т.о., Решение N2 263724.06.2015г. по т.д.№ 373472013г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 55 от 03.04.2014г. по т.д.Дя 124572013 г. на ВКС, ТК I т.о., решение № 23707.07.2016г. по т.д.№ 3686714г. на ВКС, I т.о., е прието, че съдът следи служебно за наличието по делото на фактически или правни обстоятелства, обуславящи неравноправност на клаузи в потребителския договор. При констатирането на такива обстоятелства съдът, разглеждащ делото по същество е длъжен, е оглед разпоредбата на чл.8 от ГПК, да уведоми страните, че ще се произнесе по неравноправния характер на съответните клаузи.

Посочват като пример чл.3, ал.1 от договора за кредит, където е предвидено, че дължимата от кредитополучателя годишна лихва за предоставения кредит включва сбора от действащия базов лихвен процент - малки фирми /БЛПМФ/ за лева, обявен от банката и договорна лихвена надбавка в размер на 0,5 пункта. Ал.3 на същия член фиксира, че действащият БЛПМФ не подлежи на договаряне и промените в него стават задължителни за страните, считано от първото 21-во число след промяната му - „тази разпоредба важи дори и в случай, че действащият БЛПМФ е включен в Тарифата или друг документ на банката, промените в който влизат в сила с приемането им от компетентните банкови органи. За промените в действащия БЛПМФ банката уведомява кредитополучателя чрез обявяването им в банковите салони, а ако БЛПМФ е включен в Тарифата - и на интернет страницата й“. Това на практика означава, че банката има право по всяко време на действие на договора едностранно да променя размера на приложимата лихва, като промяната на лихвения процент влиза в сила за страните от деня на приемането му.

С чл.21 от договора за кредит банката си е запазила и правото „по време на действие на настоящия договор да променя Тарифата си за такси и комисионни, които прилага по кредитните си операции. Измененията в Тарифата влизат в сила от деня на приемането им от компетентните банкови органи и са задължителни по страните по настоящия договор.“

Като си е „запазила“ горните права, практически „Ю* Б**“ АД е отпуснала кредит в размер, почти равен на сумите по предявените иски претенции. Видно е, че на 27.04.2009г. банката е предоставила на кредитополучателя сума в размер на 200 000 лв., а към 25.01.2021 г. претендира суми на обща стойност 194 877,63 лв. Отделно се претендират разноски и лихви до окончателното издължаване. Напълно неясно какви плащания по кредита са направени от кредитополучателя в периода 27.04.2009г. - 25.02.2021г.

Възможността банката да уговори промяна на лихвения процент по конкретен кредит е предвидена в чл.58, ал.1, т.2 от ЗКИ. Разпоредбата е съобразена с обстоятелството, че обикновено банковият кредит е с дълъг срок на погасяване и последващи промени в икономическите условия, включително и протичащите инфлационни процеси могат в дългосрочна перспектива, да доведат до положение банката да е поставена в неизгодно положение, ако е уговорена фиксирана лихва, неподлежаща на изменение. Целта на разпоредбата е да избегнат неблагоприятните последици при дългосрочното кредитиране. Но същевременно, за да се гарантира равнопоставеността на субектите в гражданския оборот, с чл.58, ал.2 от ЗКИ е въведено изискването за изрично и изчерпателно определяне на разходите с договора за кредит. Тоест, те трябва да бъдат посочени в самия текст на договора, а не чрез препращане към други банкови документи, тарифа или общи условия. С процесния договор не са уговорени правилата за определяне на съответната възнаградителна лихва.

Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № BL8899 от 02.10.2007г. и сключените анекси към него, не определят по никакъв начин при какви условия ще бъде извършена промяна на базовата лихва, на таксите и комисионните, които прилага по

кредитните си операции. Документи досежно едностранно извършените промени, довели и до промяна в размера на договореното задължение, не са представени - нито на кредитополучателя, нито на съдлъжниците, нито в заповедното производство, нито с процесната искова молба.

Вероятно банката е определила изменението на лихвата въз основа на обективно съществуващи специфични икономически критерии и промени, свързани с пазарните условия относими към кредитната ѝ дейност. Но банката е тази която, чрез своя ръководен орган, съобразно интереса си избира критериите и показателите, по които ще направи промяната във възнаградителната лихва. *За кредитополучателя, неразполагащ със специални знания те са неясни и не могат да му помогнат да формира представа как ще рефлектират върху паричните му задължения, произтичащи от кредитния договор.* С оглед на това клаузите по договора за кредит са неравноправни, както се твърди в отговора, съгласно *чл.143, т.Ю от ЗЗП*. Те били във вреда на ответниците, тъй като давали възможност за едностранно изменение на договора от страна на банката, въз основа на икономически критерии и предпоставки, които са неясни за кредитополучателя и води до неравновесие в негов ущърб, тъй като престациите на страните са в зависимост от изменение в договора, направено само от едната страна.

Предвид изложеното, посочените клаузи от договора за кредит съставлявали неравноправни клаузи по смисъла на *чл.143, т.Ю и т.12 от ЗЗП*, тъй като представлявали уговорка във вреда на ответниците, която не отговаряла на изискването за добросъвестност и водела до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя на банковата услуга. Този извод се налагал от разгледаното съдържание на клаузите от договора, в които изобщо липсвали ясни указания на методиката, по която банката изчислявала базовия лихвен процент, нито били установени предпоставките за промяната му по ясен и разбираем за кредитополучателя начин.

В този смисъл било Решение № 165/02.12.2016г. на ВКС по т.д.№ 1777/2015г., I т.о., ТК; Решение № 98/25.07.2017г. по т.д.№ 535/2016г. на ВКС, ТК, I о.; Решение № 104/13.07.2017г. по т.д.№ 1936/2016г. на ВКС, ТК, I т.о. - "В самия, договор следва да бъде определена методиката за изменение на лихвения процент през периода на действие. Да бъде конкретизиран видът, количествените изражения и относителна тежест на отделните компоненти и промяната да е обвързана с обективни критерии. Ако промяната на лихвения процент е извършена при необявени предварително и невключени, като част от съдържанието на договора ясни правила, тя не отговаря на изискването за добросъвестност...". С постановените Решение № 114/27.06.2012г. по т.д.№ 119472011г. на ВКС; Решение № 51/04.04.2016г. по т.д.№ 504/2015 на ВКС; Решение № 188/09.05.2016г. по т.д.№ 178772014г. на ВКС; Решение № 26/03.04.2013 по т.д.№ 95772012г. на ВКС; Решение № 91/08.07.2015г. по т.д.№ 109772015г. на ВКС; Решение № 6/20.05.2015г. по т.д. № 2332/2014г. на ВКС; Решение № 211/06.01.2015г. по т.д.№ 1987/2014г. на ВКС; Решение № 95/13.09.2016г. по т.д.№ 240/2015г. на ВКС тази практика се подкрепя.

В клаузите на сключения договор за кредит не се съдържало ясно и разбираемо за кредитополучателя описание на начина, по който предвид настъпилите изменения в съответния финансов индекс, респ. валутен курс и др., ще се формира новият базов лихвен процент. Липсала на такава конкретна методика или формула /математически алгоритъм/, определящ трайно съотношението между изменението и изброените пазарни лихвени индекси създавала възможност Банката - кредитор произволно да променя размера на лихвите по кредита. В този смисъл, доколкото определянето на базовия лихвен процент е въз основа на методика на кредитодателя - част от вътрешните му правила, която не е публично известна и достъпна, нито станала достояние на кредитополучателя и съдлъжниците по настоящия договор, то клаузите, уреждащи дължимите от кредитополучателя суми за лихви и комисионни са неравнопоставени по смисъла на *чл.143, ал.1, т.Ю от ЗЗП* - допускат банката- търговец едностранно да промени условията на договора, въз основа на непредвидено в него основание.

Допълнителен аргумент в подкрепа на изложеното е, че доколкото базовият лихвен процент се формирал, както от лихвени, така и от нелихвени разходи и фактори, специфични за конкретната банка и определяни от нея, но публично недостъпни, то субективният елемент не можел да бъде изключен. При неговото наличие за стойността на лихвата не можело да се направи никаква прогноза или самостоятелни изчисления от страна на кредитополучателя, което само по

себе си е в противоречие с изискването за добросъвестна търговска практика.

Поради обстоятелството, че изчислението на дължимите от ответниците суми било извършвано от ищеца именно на основата, предвидена в чл.3 от договора за кредит регламентацията, се прави извод от ответниците, че и посоченият размер на дължими суми - главница, договорени лихви и такси са недължими.

Същевременно в договора за кредит и анексите към него било предвидено, че банката може едностранно да променя размера на договорната лихва, както и дължимата погасителна вноска съгласно нов променен едностранно погасителен план, които клаузи също се явяват неравноправни и на това основание и са нищожни. Неравноправна се явява и клаузата на чл.21 от договора за кредит, която предвижда едностранно начисляване на такси. Предвид това и клаузите, касаещи начина за определяне на договорната лихва се явяват нищожни, поради което и същата е недължима. Подобно е и положението, свързано с определяне на таксите, включени в цената на предоставения кредит. При недействителни клаузи за страните съществува задължение за взаимна реституция и връщане на даденото по засегната от такъв порок сделка.

Поддържа се в отговора, че липсват доказателства процесните клаузи да са уговорени индивидуално.

В разпоредбата на *чл.146, ал.2 от ЗЗП* са посочени критериите, според които клаузи от договора не са индивидуално уговорени. Това са тези клаузи, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия. Даденото легално определение за клаузи, които не са индивидуално уговорени, се ползва с оглед на осъществяваната върху такива клауза преценка от гледна точка на техния евентуално неравноправен характер. От дефиницията на законодателя следва, по аргумент за противното, че индивидуално уговорени са клаузи, които не са били изготвени предварително или дори и да са били изготвени предварително, потребителят е могъл да изрази становище по тяхното съдържание и съответно, при достатъчно информиран избор, ги е приел. Клаузите на общите условия, към които

препраща договорът, независимо че са приети от потребителя при сключването му, поначало се считат, че не са индивидуално уговорени.

Безспорно в конкретния случай кредитополучателят, още по-малко съдлъжниците, не са могли да влияят върху съдържанието на конкретните клаузи при сключването на процесния договор за кредит.

В случая не е налице и изключението, предвидено в *чл.144, ал.3, т.1 от ЗЗП*. Съгласно този текст разпоредбите на *чл.143, т.7, т. 10 и т.12 от ЗЗП* не се прилагат по отношение на сделките с ценни книжа, финансови инструменти и други стоки или услуги, чиято цена е свързана с колебанията/измененията на борсовия курс или индекс, или с размера на лихвения процент на финансовия пазар, които са извън контрола на търговеца или доставчика на финансови услуги. Финансовите инструменти по смисъла на *чл. 4 от Закона за пазарите на финансови инструменти* са сделки свързани с прехвърлими ценни книжа, инструменти на паричния пазар, дялове на предприятия за колективно инвестиране, опции, фючърси, суапи, форуърдни лихвени споразумения и всякакви други деривативни договори, свързани с ценни книжа, с валути с лихвени проценти или с доходност, с квоти за емисии или с други деривативни инструменти, финансови индекси или финансови показатели, за които може да бъде извършен сетълмент с физическа доставка или паричен сетълмент. Към *чл.4 от ЗПФИ*, препраща и разпоредбата на *§1, т.2 от ДР от Закона за публично предлагане на ценни книжа*. Предметът на кредитния договор е предаване на определена парична сума с ясно определена в договора цел, като неговата цена е уговорената между страните възнаградителна лихва - *чл.430, ал.1 от ТЗ*. Съпоставката на договора за кредит, в качеството му на основен вид банкова сделка, с изброените в *чл.4 от ЗПФИ*, сделки показва, че той не е сделка с финансови инструменти. В този смисъл *Решение № 95 от 13.09.2016 г. по т.д.№ 240/2015?.. на ВКС, Пт.о. и Решение № 384 от 29.03.2019 г. по т. д. № 2520/2016?.. на ВКС, Им.о.*

В случая не намира приложение и изключението, установено с разпоредбата на *чл.144, ал.2, т.1 от ЗЗП*. Тя е приложима в хипотеза, при която са налице основателни причини за

изменението цената на договора. Под основателни причини следва да се разбират такива които не зависят от волята на доставчика, като въздействие на пазара и/или държавен регулатор, но тези основателни причини следва да бъдат ясно и недвусмислено дефинирани *и за тях кредитополучателят да е получил информация*. Второто условие за приложение на изключението е предвидена с договора възможност за потребителя незабавно да прекрати договора. *В конкретния случай е договора не е предвидена възможността кредитополучателят да прекрати договора за кредит при едностранно изменение на цената, каквато по своята същност е договорената от страните лихва.*

Предвид изложеното ответниците считат, че посочените по-горе клаузи от договора за кредит са нищожни, не пораждат действие и не ги обвързват.

Изнесените в исковата молба обстоятелства не отговаряло на обективната истина по отношение определянето на лихвените проценти, сроковете и условията за погасяване на кредита - произтичащ от сключен Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № BL8899 от 02.10.2007г. Поради това и предявеното вземане в посочения размер от ищеца, считат за неоснователно.

С оглед датата на депозиране на заявлението по чл.417, т.2 от ГПК, с настоящия отговор правят възражение срещу всички вземания за договорна и мораторни лихви за периода от сключване на договора за банков кредит 02.10.2007г. до 28.01.2018г., като погасени по давност.

От събраните по делото писмени доказателства, от преценката на становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото с исковата молба са представени ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „К* Л* ПЛЮС ЗА Б*С П***“ № ВБ8899 от 02.10.2007г., АНЕКС №1 от 27.04.2009г., АНЕКС № 2 от 26.03.2010г., АНЕКС № 3 от 28.04.2011 г., АНЕКС № 4 от 14.05.2012г., АНЕКС № 5 от 17.06.2013г., АНЕКС № 6 от 13.06.2014г. и АНЕКС № 7 от 23.02.2018г., чиято истинност не е оспорена в срока за отговор, и същите са приобщени към доказателствения материал по делото. В законоустановените срокове, а именно отговора на исковата молба не е налице оспорване нито авторството, нито датите по договора и приложението към него.

С така приложените документи се установява съществуването на действително търговско правоотношение, породило валидни права и задължения за всички страни по банковата сделка.

Не се оспорва и се установява по делото, че банката е изпълнила задължението си за отпускане на предоставените суми. Това се установява от приложените гр. дело №32/2022г., по описа на ОС В* счетоводни документи, а също и от приетата съдебно-счетоводна експертиза.

Посредством приобщената в производството справка по чл. 366 ГПК, а също така и с оглед приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че размерът на неизплатеното задължение на кредитополучателите е както следва :

- **163 930,12лв. - неизплатена главница**
- **22 033,13лв. - договорна лихва за редовна главница** от 21.01.2019г. до 15.12.2020г.

Начислени 241 841,43лв. - 162бр. лихва редовна главница от 21.11.2007г до 15.12.2020г Погасени 219 808,30лв. - 206 бр. лихва ред. главница от 21.11.2007г. до 20.03.2019г.

- **1 712,22лв. - дължими такси** от 11.02.2019г. до 25.01.2021г.

Начислени 12 907,37лв. такси за периода от 21.06.2009г. до 21.11.2020г.

Погасени 11195,15лв. такси за периода от 22.06.2009г. до 30.04.2020г.

233,88лв. - дължими имуществени застраховки от 25.09.2019г. до 25.01.2021г.

Начислени 2 510,68лв. застраховки за периода от 29.11.2013г. до 07.10.2020г. Погасени 2 276,80лв. застраховки за периода от 20.12.2013г. до 28.01.2019г.

- **7 402,22лв. - мораторна лихва за просрочие**

Начислена за периода от 19.06.2012год. до 25.01.2021год.

Погасена за периода от 19.06.2012год. до 30.04.2020год.

- **195 311,57лв. ОБЩО** : неизплатено задължение на кредитополучателите към кредитора по

данни от

регистрите на банката.

В изпълнение чл.6 от ЗМДВИП обявено с решение на НС от 13.03.2020г., през периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. по договор за кредит, следва да не се начисляват лихви за забава и размерът на мораторната лихва се променя на 6 968,28лв. в т. ч: 1674,14лв. - за периода от 21.01.2019г. до 12.03.2020г. и 5 294,14лв. за периода от 14.05.2020г. до 25.01.2021г.

ОБЩО : неизплатено задължение на кредитополучателите към кредитора , описано в исковата молба е в размер на 194 877,63лв.

При направена справка в системата на Банката от движението по плащането на редовната главница по Договора за кредит вл е установило , че длъжникът е погасявал редовно вноските от 21.11.2007г. до 21.04.2008год.

Първото просрочие на вноските длъжникът е направил на 21.05.2008г., след погасяване на дължимите, второто просрочие на вноските е направено на 21.07.2008г., следва редовно погасяване вноските до трето просрочие - 21.07.2009г.

От 21.08.2009год. до 20.03.2019год. длъжникът внася суми по просрочените вноски, но не достатъчни за покриване цялото начислено просрочено задължение, допуснато е просрочие на погасителна вноска с падеж 21.01.2019год.

Последно направена вноска от длъжника на 20.03.2019г. и е преустановено плащането по договора за кредит.

На 28.01.2019г. „Ю* Б*“ АД подава заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК получено в Районен съд гр. В*с вх. № 260862 и е образувано ч. гр. дело № 146 / 2021г. от 28.01.2021г., издадена е заповед за изпълнение на паричното задължение в размер на 194 877,63лв. от които :

- 163 930,12лв. - главница
- 22 033,13лв. -договорна лихва за редовен кредит от 21.01.2019г. до 15.12.2020г.

1 674,14лв. - мораторна лихва от 21.01.2019г. до 12.03.2020г.

5 294,14лв. - мораторна лихва от 14.05.2020г. до 25.01.2021г.

- 1712,22лв. - такси от 11.02.2019г. до 25.01.2021г.

233,88лв.- застраховки от25.09.2019г. до 25.01.2021г.

ОБЩО : 194 877,63лв. неизплатено задължение на кредитополучателят към кредитора.

Съдът кредитира заключението на експертизата като обективно и компетентно изготвено.

При така изложените факти съдът приема, че е сезиран с *иск с правно основание чл.422 от ГПК във вр. с чл.124 ал.1,пр.второ от ГПК – иск за съществуване на вземането, предмет на ч.гр.дело № 146/2021 година на ВРС, за което е издаден изпълнителен лист и образувано изп.д.*

Съгласно чл.154 ал.1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения.

В производството по чл.422 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване на иска и факта, от който произтича вземането му.

Правния си интерес от предявяване на иска ищецът доказва с приложените по делото документи, от които се установява, че солидарните длъжници ЕТ“В* М*-В* И.а“ Л*. П. ИЛ. и Л*. ЦВ. Ц., са подали възражение по реда на чл.414 ал.1 от ГПК срещу издадената заповед за изпълнение по ч. гр.дело 146/2021 година на Видинския районен съд, т.е. оспорил е вземането на заявителя. Искът е предявен в едномесечния срок по чл.415 ал.1 от ГПК и е *допустим*.

Ищецът основава претенциите си на Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № № BL8899 от 02.10.2007г., съгласно който ищцовото дружество е предоставило на ответника ЕТ "В* - М* - В*И.А" кредит в размер на 200 000 лв.

С Анекс № 3 към цитирания договор, ответниците Л*. ЦВ. Ц. и Л*. П. ИЛ. се били задължили да отговарят солидарно с кредитополучателя ЕТ "В* - М* - В* И.А" за задълженията му относно погасяване на кредита.

Не се спори и относно това, че търговецът е усвоил изцяло сумата по кредита, като е извършвал плащания по него. Цитира се посоченото в ИМ, че „при допуснато просрочие на погасителна вноска по кредита, а именно вноска с падеж 21.01.2019г., банката обявява цялото задължение за предсрочно изискуемо, без да прекратява действието на договора“.

Съдът приема, че между страните са възникнали валидни облигационни отношения по договор за банков кредит, които намират правно основание в чл.430 и сл. ТЗ.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че кредитът е усвоен в периода 05.10.2007год. до 29.04.2011год. е в размер на 602 877,79лв., а извършените от кредитополучателя плащания са общо в размер на като е внесъл 130 бр. вноски за периода от 10.05.2008год. до 20.03.2019год. в размер на 438 947,67лв. Остава неиздължена главница към 194 877,63лв. от които :

- 163 930,12лв. - главница
- 22 033,13лв. -договорна лихва за редовен кредит от 21.01.2019г. до 15.12.2020г.

1 674,14лв. - мораторна лихва от 21.01.2019г. до 12.03.2020г.

5 294,14лв. - мораторна лихва от 14.05.2020г. до 25.01.2021г.

- 1712,22лв. - такси от 11.02.2019г. до 25.01.2021г.

233,88лв.- застраховки от 25.09.2019г. до 25.01.2021г.

Поради неизпълнение от страна на кредитополучателя на Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № № BL8899 от 02.10.2007г., изразяващо се в неплащане на погасителни вноски, което е видно от началната дата на наказателната лихва - 10.06.2015 г., на основание чл.18 от Договора, кредитът е станал автоматично предсрочно изискуем. Банката е изпратила уведомления за предсрочна изискуемост до длъжниците. Уведомленията до съдлъжниците – ответници по иска са получени от пълномощник – адв. И* Ц.а, за което са налице представени пълномощни.

Тъй като ответниците не доказаха факта, че са изпълнили задължението си по договора за кредит и че са продължили плащанията на вноските по главницата и лихвите след 14.10.2020 г. то са задължени с посочените суми, на основание чл.432,ал.,пр.първо от ТЗ.

По възраженията на ответниците:

Ответниците считат, че предсрочна изискуемост по кредита не е съобщена по надлежния ред, както и че същата не е настъпила спрямо тях.

По отношение на уведомяването на ответника по делото - ЕТ „В*-М*- В* И.А, ЕИК *, считаме, че с Покана-уведомление с вх. №15530, от 19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*, Рег №898 в регистъра на КЧСИ връчена на 15.12.2020г., същия е уведомен, чрез упълномощен представител, а именно адв. Ирен Ц.а, която лично е получила поканата.

По отношение на уведомяването на ответника по делото - Л.П. И., ЕГН *****, считаме, че с Покана-уведомление с вх. №15530, от 19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*, Рег №898 в регистъра на КЧСИ връчена на 15.12.2020г., същия е уведомен, чрез упълномощен представител, а именно адв. И* Ц.а, която лично е получила поканата.

По отношение на уведомяването на ответника по делото - Л* Ц* Ц., ЕГН *****, считаме, че с Покана-уведомление с вх. №15530, от 19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*, Рег №898 в регистъра на КЧСИ връчена на 25.11.2020г., същия е уведомен, чрез упълномощен представител, а именно адв. И* Ц.а, която лично е получила поканата.

Към приложените покани-уведомленията по делото е приложено и адвокатско пълномощно, с което адв. И* Ц.а е получила лично 3-те броя покани уведомления на 15.12.2020 г..

Видно от приложените покани-уведомления от страна на ищеца в т. III е описано точно и ясно задължението на ответниците по ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, продукт „КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ BL8899 от 02.10.2007г., сключените съответно АНЕКС №1 от 27.04.2009г., АНЕКС № 2 от 26.03.2010г., АНЕКС № 3 от 28.04.2011г., АНЕКС № 4 от 14.05.2012г., АНЕКС № 5 от 17.06.2013г., АНЕКС № 6 от 13.06.2014г. и АНЕКС № 7 от 23.02.2018г., представляващи неразделна част към договора, датата на неиздължената вноска по кредита, както и общия размер на паричното задължение към 12.10.2020г.

В процесния случай договора за банков кредит е изключителна двустранна търговска сделка, кредитополучателя е юридическо лице, извършващо търговска дейност.

Съгласно чл. 1 от ЗЗП, той урежда защитата на потребителите, а в §13 е дадена легална дефиниция на понятието "потребител" и това е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.

От така дадената легална дефиниция личат няколко основни характеристики на „потребителя“ - това е ФИЗИЧЕСКО лице, което ползва финансова услуга за лично потребление, а не за упражняването от него търговска дейност.

Кредитополучател по ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, продукт „КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ ВЛ** от 02.10.2007г. е ЕТ „В*- М*-ВЕ*А, ЕИК **, а предоставеният кредит е във връзка с неговата професионална/служебна дейност, а именно за строеж на следния имот, който кредитополучателя ще използва за своята дейност - изготвяне на проект и за изграждане на инфраструктура /строеж на хотел/ на УПИ 5865 по кадастралния план на гр. Видин, както и за рефинансиране на два кредита в У**Т Б* АД.

По отношение на солидарните длъжници по договора за банков кредит и ответници по настоящето дело - Л*. П. ИЛ., ЕГН ***** и Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, обезпечението на дълг на търговско дружество от физическо лице, вкл. когато последните са съдължници, не може да се приеме като дадено за цел извън и независимо от всяка търговска дейност или професия, ако тези физически лица имат тесни професионални /функционални/ връзки с посоченото дружество, като например неговото управление или мажоритарно участие в същото. Поради, което разпоредбите на Закона за защита на потребителите са неприложими в конкретния случай и по отношение на процесния договор за банков кредит и анекси към него.

В случая солидарните длъжници са страни по договор за банков кредит, който не касае потребителска цел, а има изцяло търговски характер, като урежда изцяло търговски отношения. В самият договор за кредит е посочена и неговата особена цел, която очевидно не е потребителска. Същевременно Л* П. ИЛ. и Л*. ЦВ. Ц. действат в така създадите се отношения не като потребители. В този смисъл съдът намира за неоснователно позоваването на ответната страна на разпоредбите на Закона за защита на потребителите.

Относно твърдението на ответниците, че лихвения процент е увеличаван едностранно без знание на длъжника.

По аргумент от чл. 2, ал. 1 от АНЕКС № 7 от 23.02.2018г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № ВЛ8899 от 02.10.2007г., кредитополучателят дължи на банката годишна лихва, изчислена при прилагане на променлив годишен лихвен процент, който се определя като референтен лихвен процент, намален с 6.50% /шест цяло и петдесет стотни процентни пункта/.

Информацията относно стойността на БЛПМФ и неговото формиране е изнесена в банковите салони, а също така - на интернет страницата й (www.postbank.bg).

В този смисъл видно от договорната разпоредба по отношение на дължимата лихва, която по силата на чл. 20 ЗЗД има силата на закон между страните, които са я приели, в договора за банков кредит е предвиден редът за формиране и промяна на годишната лихва, начина на формиране на уговорената между страните като плаваща лихва, а именно сбора от БЛПМФ за лева плюс/ или минус договорна надбавка.

Видно от изнесената на сайта на кредитодателя- ищец информация, БЛПМФ е променлива, двукомпонентна величина, състояща се от сбора на трансферна цена на ресурса и буферна надбавка. Трансферната цена на ресурса се формира от разходите, които Банката прави при привличане на паричен ресурс, в това число: пазарните лихвени мерители - Софибор, Юрибор, Либор, рисковата премия, приложима за Банката при привличане на финансов ресурс, директните нелихвени разходи на Банката по привличания паричен ресурс - минимални задължителни резерви /МЗР/, фонд за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ/ и др.

Буферната надбавка: включва оценката под формата на лихвена премия на нивото на риска при най-кредитоспособните клиенти абсорбира временните пазарни сътресения в лихвените нива в размер до 0.50% /на годишна база/.

БЛП е референтна стойност, която се определя съобразно приетата методология, освен това се предвижда, че всяко изменение в БЛП се оповестява, така че всеки кредитополучател да е наясно какво е съответното изменение. На последно място е предвидено, че при промяна на БЛП се променят и вноските по кредита като по този начин се уреждат логически последиците от изменението в променливата лихва.

При просрочие на повече от 30 дни, на която и да е дължима погасителна вноска, лихвената надбавка се увеличава с 0,50% /нула цяло и петдесет стотни процентни пункта/, като увеличението е валидно за целия остатъчен срок на кредита, съгласно чл. 2, ал. 3 от АНЕКС № 7 от 23.02.2018г. към договора за банков кредит.

В този смисъл използвания при формиране на годишната лихва по кредита референтен лихвен процент е зависим от пазарните промени и в унисон с тях подлежи на промяна, поради което не става ясно, защо БЛПМФ е използван от кредитополучателя като фиксирана величина.

По силата на постигнатите договорености и при редовно погасяване на задълженията по кредита спрямо кредита се начислява лихва равна на сбора на действащият БЛПМФ, намален с 6.50% /шест цяло и петдесет стотни процентни пункта/.

Поради невнасяне на депозит от страна на ответниците за експертизата, съдът е заличил въпросите, поставени от тях

Предвид изложеното съдът, намира искове за основателни и доказани, поради което следва да се уважат като приеме за установено със сила на пресъдено нещо по отношение на „ЕТ В*-М*-В* И.А“, ЕИК * със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В* УЛ. П* №*, представлявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В* ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №* и Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* №*, че същите имат задължение към „Ю* Б*“ АД, ЕИК: * произтичащо ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ №1015/18.08.2005г. присъдено със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 29.01.2021г. както и изпълнителен лист от 01.02.2021г., по описа на ВРС, в общ размер на 194 877,63 лв. /сто деветдесет и /, от който главница: 163 930,12 лв. (сто шестдесет и три хиляди деветстотин и тридесет лева и дванадесет стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021г., договорна лихва за редовен кредит: 22033,13 лв. /двадесет и две хиляди тридесет и три лева и тринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. - 15.12.2020г., мораторна лихва: 1674,14 лв. /хиляда шестстотин седемдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. -12.03.2020г., мотаторна лихва в размер на : 5294,14 лв. /пет хиляди двеста деветдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 14.05.2020г. - 25.01.2021г., такси в размер на 1712,22 лв. /хиляда седемстотин и дванадесет лева и двадесет и две стотинки/ за период от 11.02.2019г. - 25.01.2021г., застраховки в размер на: 233,88 лв. /двеста тридесет и три лева и осемдесет и осем стотинки/ за период от 25.09.2019г. до 25.01.2021г., както и реализираните в хода на ч.гр.д. № 146/2021 г., по описа на ВРС, съдебно- деловодни разноски в размер на както следва: 3897,55 лв. (три хиляди осемстотин деветдесет и седем лева и петдесет и пет стотинки) - платена държавна такса, както и 4143,80 лв. (четири хиляди сто четиридесет и четири лева и осемдесет стотинки) - адвокатско възнаграждение.

По разноските: Предвид уважаването на иска ищците имат право на разноски, съгласно представения от представителя им списък по чл.80 ГПК в размер на общо 4197,55 лева, от които 3897,55 за д.т. , както и депозит за в.л. в размер на 300 лева.

Водим от горното, Видинският окръжен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „ЕТ В*-М*-В** И.А“, ЕИК 8 * със

седалище и адрес на управление: ГР. В*ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №*, представлявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, **Л*. П. ИЛ., ЕГН *******, с адрес: ГР. В* ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №* и **Л* ЦВ. Ц., ЕГН *******, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф** №*, че същите имат задължение към “Ю* Б*” АД, ЕИК: **, произтичащо ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ №1**/18.08.2005г. присъдено със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 29.01.2021г. както и изпълнителен лист от 01.02.2021г., по описа на ВРС в общ размер на 194 877,63 лв. /сто деветдесет и /, от който главница: 163 930,12 лв. (сто шестдесет и три хиляди деветстотин и тридесет лева и дванадесет стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021г., договорна лихва за редовен кредит: 22033,13 лв. /двадесет и две хиляди тридесет и три лева и тринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. - 15.12.2020г., мораторна лихва: 1674,14 лв. /хиляда шестстотин седемдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 21.01.2019г. - 12.03.2020г., мотаторна лихва в размер на : 5294,14 лв. /пет хиляди двеста деветдесет и четири лева и четиринадесет стотинки/ за период от 14.05.2020г. - 25.01.2021г., такси в размер на 1712,22 лв. /хиляда седемстотин и дванадесет лева и двадесет и две стотинки/ за период от 11.02.2019г. - 25.01.2021г., застраховки в размер на: 233,88 лв. /двеста тридесет и три лева и осемдесет и осем стотинки/ за период от 25.09.2019г. до 25.01.2021г., както и реализираните в хода на ч.гр.д. № 146/2021 г., по описа на ВРС, съдебно- деловодни разноски в размер на както следва: 3897,55 лв. (три хиляди осемстотин деветдесет и седем лева и петдесет и пет стотинки) - платена държавна такса, както и 4143,80 лв. (четири хиляди сто четиридесет и четири лева и осемдесет стотинки) - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ЕТ В*-М*-В* И.А“, ЕИК * със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №* представлявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, **Л*. П. ИЛ., ЕГН *******, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №* и **Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *******, с адрес: ГР. В99 ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* №* да заплатят на “Ю* Б*” АД, ЕИК: 0** **солидарно** сумата от 4197 лева от които 3897,55 за д.т. , както и 300 лева разноски за в.л.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Видин: _____